

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/56/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112237184
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8112237184.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Filakovského v spore žalobkyne K., právne zastúpená JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému EX CREDIT, a.s., so sídlom Werferova 3, 040 11 Košice, IČO: 36 572 586, právne zastúpený WERNER & Co., s.r.o., so sídlom Stromová 54/A, 083 01 Bratislava, IČO: 36 869 643 o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 10C 388/2012-250 zo dňa 15. júna 2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 10C 388/2012-266 zo dňa 25. júla 2016 a opravným uznesením č.k. 10C/388/2012-275 zo dňa 28. júna 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením sp. zn. 10C/388/2012-266 zo dňa 25.07.2016 a opravným uznesením sp. zn. 10C/388/2012-275 zo dňa 28.06.2017.

Žalovaný n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyni sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„P r i z n á v a žalobkyni právo na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700 Eur.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 731,59 Eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Pôvodný žalobca v 2.rade Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a žalovaný v konaní o kolektívnu ochranu práv spotrebiteľov n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.“

2. Opravným uznesením sp. zn. 10C/388/2012-266 zo dňa 25.07.2016 rozhodol tak, že:

„O p r a v u j e dátum vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Prešov uvedený v písomnom vyhotovení rozsudku č.k. 10C 388/2012-250 tak, že tento správne znie:

"15.6.2016."“

3. Opravným uznesením sp. zn. 10C/388/2012-275 zo dňa 28.06.2017 rozhodol tak, že:

„O p r a v u j e I. výrok rozsudku Okresného súdu Prešov z 15.6.2016, č.k. 10C/388/2012-250 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov z 25.7.2016, č.k. 10C/388/2012-266 tak, že tento správne znie:

"Priznáva žalobkyni voči žalovanému právo na primerané finančné zadosťučinenia vo výške 700 Eur.""

4. Napadnutý rozsudok právne odôvodnil ustanovením § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“).

5. Vychádzal zo zistenia, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa považovala za spotrebiteľku, ktorá sa úspešne domohla ochrany práva, ktoré jednoznačne porušil žalovaný, ako to bolo konštatované a ustálené v rozsudku vo veci sp. zn. 17C/269/2009. Vychádzajúc z konkrétnych okolností tohto prípadu a skutočnosti, že žalovaný nekalým spôsobom chcel dosiahnuť zisk vo výške 21.760 Sk (722,30 Eur) považoval finančné zadosťučinenie vo výške 700 Eur za primerané. Námietka premlčania vznesená žalovaným bola neopodstatnená, nakoľko premlčacia lehota začala plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, ktoré deklaruje porušenie práva spotrebiteľa. Ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje vznik reálnej ujmy, postačuje totiž porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi, ktoré je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Nárok žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.000 Eur ako sumu, ktorú zaplatil žalobkyni na základe pôvodného právoplatného a vykonateľného rozsudku v tejto veci, ktorý však neskôr bol zrušený Najvyšším súdom SR, bol predčasný. O vzniku bezdôvodného obohatenia možno uvažovať až od momentu právoplatnosti nového rozhodnutia, ktorým sa tento nárok a jeho výška ustáli. Ak by prvoinštančný súd žalobu zamietol pre zánik dlhu splnením, žalovaný by nemal možnosť brániť sa či už voči samotnej existencii uplatneného nároku alebo jeho výške. Preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

6. Proti rozsudku v spojení s opravným uznesením sp. zn. 10C/388/2012-266 zo dňa 25.07.2016 podal včas odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol tak, že konanie pre prekážku litispendencie zastaví alebo že žalobu zamietne a zaviazá každého zo žalobcov nahraďiť žalovanému trovy konania. Uviedol, že petit napadnutého rozsudku „Priznáva žalobkyni právo na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700 Eur.“ je nevykonateľný, nakoľko nie je určená lehota pre toto plnenie. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil námietku premlčania. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby, teda počiatok plynutia premlčacej doby je viazaný na deň uzatvorenia Zmlúv (zmluva o predaji na splátky č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, kúpna zmluva o predaji na splátky č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX a zmluva o zriadení záložného práva k huteľnej veci zo dňa XX.XX.XXXX). Premlčacia doba na uplatnenie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplynula 20.12.2010. Žalobkyňa spôsobila žalovanému majetkovú ujmu v dôsledku čoho nemá nárok na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa dodnes žalovanému nezaplatila ani len istinu poskytnutých finančných prostriedkov. Prvoinštančný súd nesprávne určil výšku satisfakcie s odvolaním sa na možnú majetkovú ujmu žalobcu. Odvolateľ ďalej zotrval na právnom názore, že žalobkyňa nevstúpila do právneho vzťahu so žalovaným ako spotrebiteľ, ale ako podnikateľ - živnostník. Prvoinštančný súd ďalej neposúdil ústny prednes žalobkyne na pojednávaní dňa 22.01.2014 ako zmenu návrhu, hoci tak bol povinný urobiť, nedoručil zmenený návrh žalovanému, o zmene návrhu nerozhodol a vo veci konal ďalej. Ak ústnym prednesom žalobkyne na pojednávaní dňa 22.01.2014 došlo k zmene návrhu žalobkyne, hmotnoprávne účinky zmeny návrhu nastávajú doručením zmenenej žaloby súdu. V súvislosti s doručením zmenenej žaloby je súd povinný preveriť, či prejednaníu zmenenej žaloby nebráni prekážka skôr začatého konania (prekážka litispendencie). Poukázal na to, že dňa 24.05.2012 (t.j. skôr ako dňa 22.01.2014) podal ten istý žalobca voči tomu istému žalovanému titulom tých istých zmlúv žalobu o zaplatenie tej istej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie porušil procesné práva žalovaného tým, že nedoručil listinný dôkaz predložený žalobcom na pojednávaní dňa 22.01.2014 žalovanému. Odvolateľ namietal aj účelnosť vynaloženia trov žalobkyne a náhradu trov voči pôvodnému žalobcovi v 2./ rade (Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS), ktorý bol vo veci samej voči žalovanému neúspešný.

7. Proti opravnému uzneseniu sp. zn. 10C/388/2012-275 zo dňa 28.06.2017 podal odvolanie žalovaný. V podanom odvolaní zopakoval odvolacie námietky uvedené v odvolaní proti rozsudku vo veci samej.

8. Žalobkyňa sa k odvolaniu nevyjadrila.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

12. Podľa ustanovenia § 3 odsek 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

13. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Vyššie uvedené deklaroval vo svojom uznesení aj Krajský súd v Prešove, sp. zn. 6Co/220/2012 zo dňa 30.08.2013 v bode 9: „Na primerané finančné zadostučinenie (relutárna satisfakcia) zákon explicitne vyžaduje úspech spotrebiteľa pred súdom.“ Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

14. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu.

15. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

16. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 17C/269/2009-60 zo dňa 12.07.2010 (nadobudol právoplatnosť dňa 15.09.2010) určil, že zmluva o predaji na splátky č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uzavretá medzi žalovaným ako predávajúcim a žalobkyňou ako kupujúcou, kúpna zmluva o predaji na splátky č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX . uzavretá medzi žalovaným ako kupujúcim a žalobkyňou ako predávajúcou a zmluva o zriadení záložného práva k hnutelnej veci zo dňa XX.XX.XXXX uzavretá medzi žalovaným ako záložným veriteľom a žalobkyňou ako záložcom sú neplatné. Predmetnými zmluvami bolo porušené právo žalobkyne na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Predmetnými zmluvami žalovaný zastrel tú skutočnosť, že žalobkyňi poskytol pôžičku 50.000 Sk (1.659,70 Eur), ktorú mala vrátiť v lehote 18 mesiacov v celkovej výške 71.760 Sk (2.382 Eur), teda s neúmerne vysokým úrokom 43,53 % a navyše prinútil žalobkyňu poskytnúť mu do zálohy hnutelnej veci v hodnote minimálne dvojnásobku poskytnutého úveru.

17. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa spôsobila žalovanému ujmu nakoľko nezaplatila istinu jeho pohľadávky, na druhej strane je potrebné uviesť, že to bol žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobkyňi na podpis kúpne zmluvy, ktorými mal byť zastretý iný právny úkon - zmluva o úvere, pričom žalovaný na jej základe požadoval zaplataenie úroku vo výške odporujúcej dobrým mravom (43,53 %), ako to Okresný súd Prešov konštatoval v rozsudku č.k. 17C/269/2009-60 zo dňa 12.07.2010. Navyše konanie žalovaného posúdil konajúci súd ako obchádzanie zákona, teda ako konanie v rozpore s dobrými mravmi lebo vykazuje takýto spôsob „poskytovania úverových služieb“, ktorý má znaky diskriminácie a vybočenia z pravidiel morálky pri poskytovaní služieb, lebo je na ujmu spotrebiteľovi, keď využíva pri nedodržaní čestnosti, dobromyseľnosti, zvyklosti a praxe výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody, omyl a lesť. Bez zásahu súdu vo veci sp. zn. 17C/269/2009-60 by žalobkyňa bola stále vystavená postihom z nevýhodného záväzku. Musí byť nastolená aj určitá prevencia takýmto postupom vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv.

18. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné a výška priznaného finančného zadostučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

19. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobkyne vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06)

20. Zmena právnej kvalifikácie skutku nie je zmenou žaloby, pretože žalobcovi zo zákona nevyplýva povinnosť právne kvalifikovať svoj nárok, ale ak by tak urobil súd nie je takouto právnou kvalifikáciou viazaný, pretože posúdenie skutku po právnej stránke je vždy úlohou súdu (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 944/2006 zo dňa 31.07.2008). Skutkovou zmenou žaloby je aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. V takom prípade žalobca opiera svoj nárok o nové skutočnosti, ktoré sú rozhodné pre uplatnený nárok, avšak bez zmeny žalobného petitu. Žalovaná na pojednávaní dňa 22.01.2014 síce na otázku súdu uviedla, že nárok na primerané finančné zadostučinenie dáva do príčinnej súvislosti so zneužitím osobných údajov v kúpnych zmluvách a nešetrným vymáhaním pohľadávky. Žalobkyňou uvedené skutočnosti vzhľadom na vyššie uvedené, nie je možno kvalifikovať ako podstatnú zmenu žaloby, ktorou žalobca opiera svoj nárok i nové skutočnosti, ktoré by boli rozhodné pre uplatnený nárok. Z uvedeného dôvodu neboli splnené podmienky na zmenu žaloby, teda súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ nerozhodoval o zmene žaloby.

21. K odvolacej námietke týkajúcej sa litispendencie odvolací súd uvádza, že prekážka prv začatého konania (litispendencia) zabraňuje tomu, aby na súde prebiehalo viacero súdnych konaní v tej istej veci.

Túto prekážku upravuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 159 (čomu zodpovedalo ustanovenie § 83 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, účinný do 30.06.2016), pričom na naplnenie tejto prekážky musia byť kumulatívne naplnené všetky znaky. „Táto prekážka je daná, ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Ak nie je splnený čo len jeden znak, nejde o tú istú vec. Totožnosť predmetu konania je totožnosť nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu či skutkového deja.“ (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 77/2009).

22. Žalovaný mal za to, že existuje prekážka prv začatého konania po zmene žaloby zo dňa 22.01.2014 v prebiehajúcom konaní s konaním vedenom pred súdom prvej inštancie, č.k. 12C/101/2012, kde bola podaná žaloba dňa 24.05.2012. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prebiehajúcom konaní (konanie vedené pod č.k. 10C/388/2012) súd nerozhodol o zmene žaloby. Je tiež potrebné podotknúť, že v prípade prebiehajúceho konania č.k. 10C/388/2012 bola žaloba podaná dňa 14.01.2011 a v konaní č.k. 12C/101/2012, bola žaloba podaná dňa 24.05.2012, teda neskôr ako v prebiehajúcom konaní. Z dôvodu prekážky litispendencie preto súd prvej inštancie rozhodol o zastavení konania č.k. 12C/101/2012 (uznesením sp. zn. 12C/101/2012-131 zo dňa 30.04.2015), pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 7Co/279/2015 zo dňa 27.10.2015). V predmetnom prípade tak nie je založená prekážka litispendencie ani s konaním 10C/388/2012.

23. K námietke premlčania odvolací súd uvádza, že právo na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia je právom, ktoré podlieha premlčaniu. Premlčuje sa vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa, právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinností podľa tohto alebo osobitného zákona, preto určujúcim momentom na plynutie premlčacej lehoty nie je okamih, kedy došlo k porušeniu práv alebo povinností (teda nie je ním v tomto prípade okamih uzatvorenia zmlúv), ale okamih úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, čo v tomto prípade predstavuje právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie sp. zn. 17C/269/2009 zo dňa 12.07.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.09.2010. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmito predpismi zodpovedá. Z uvedeného teda vyplýva, že až po úspešnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa alebo povinností ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedených dôvodov nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného, že premlčacia doba na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie začne plynúť už od momentu uzavretia zmlúv. Premlčacia lehota by v tomto prípade uplynula až dňa 15.09.2013, avšak žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 14.01.2011, teda včas.

24. Vlastnosťami súdnych rozhodnutí sú právoplatnosť a vykonateľnosť. Vykonateľnosť znamená uloženie povinnosti plniť, ktorú je možné ďalej priamo a bezprostredne vynútiť zákonnými prostriedkami. V prípade vykonateľnosti Civilný sporový poriadok v ustanovení § 232 odsek 3 upravuje všeobecnú lehotu na splnenie povinnosti, tzv. paričnú lehotu, ktorá je trojdňová a plynie od právoplatnosti rozsudku, pričom v odôvodnených prípadoch súd môže určiť aj dlhšiu paričnú lehotu. V predmetnom prípade súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie 700,- Eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia, bez určenia konkrétnej lehoty na jeho splnenie, preto žalovaný namietal, že takto formulovaný výrok súdu prvej inštancie je nevykonateľný a neurčitý. Vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie § 232 C.s.p. je žalovaného námietka nedôvodná, nakoľko paričná lehota je zo zákona určená ako trojdňová lehota a plynie od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, preto výrok súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť 700,- Eur nie je nevykonateľný a ani neurčitý. Na určenie dlhšej paričnej lehoty je potrebné posúdenie a zohľadnenie viacerých okolností. Pre takéto rozhodnutie sa podľa súdnej praxe vyžaduje zistenia takých skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodiť presvedčivý záver súdu o tom, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na nárok a osobné pomery strán je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni. Súd môže sám a nezávisle, i bez návrhu strany, uvážiť, či je toto povolenie uvedenej výhody vhodné so zreteľom na okolnosti danej veci. K hľadiskám, ktoré sú v tomto smere významné, patrí predovšetkým výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného a v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, osobné pomery strán a tiež skutočnosť, či by prípadné neplnenie stanovenej povinnosti v lehote troch dní nebolo v riešenom prípade pre žalobkyňu príliš ťaživé.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd má za to, že zákonom stanovená paričná lehota troch dní, je pre zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia s prihladnutím na zistené skutočnosti pre žalovaného primeraná a postačujúca.

25. Za nedôvodnú považuje odvolací aj námietku žalovaného, v zmysle ktorej, žalobkyňa nevstupovala do právneho vzťahu so žalobcom ako spotrebiteľka. Odvolací súd v tomto smere plne odkazuje na odôvodnenie prvoinštančného súdu, v zmysle ktorého uvedená otázka už bola právne posúdená právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/269/2009-60 zo dňa 12.07.2010.

26. K odvolacej námietke týkajúcej sa trov konania odvolací súd uvádza, že trovy právneho zastúpenia sa všeobecne považujú za účelne vynaložené trovy, pričom posúdenie, či trovy boli alebo neboli účelne vynaložené, posudzuje pre každý prípad súd, pričom takéto posúdenie by nemalo byť v žiadnom prípade svojvoľné a nemalo by sa výrazne odlišovať od rozhodnutí iných súdov v rovnakých alebo obdobných veciach (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 13/2010 zo dňa 24.11.2011). Ako aj sám žalovaný uznal vo svojom odvolaní, žalobca má slobodu voľby advokáta, pričom cestovné náklady sú nákladmi nevyhnutnými na to, aby sa advokát mohol dostaviť na pojednávanie a účinne tak brániť a hájiť práva strany, ktorú zastupuje. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo o výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodnuté správne, v súlade ustanovením § 142 O.s.p. účinného v čase rozhodovania (čomu v súčasnosti zodpovedá ustanovenie 255 C.s.p.).

27. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

28. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o trovách konania pôvodného žalobcu v 2./ rade (Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS). Nakoľko v danej veci podľa názoru odvolacieho súdu správne aplikoval ustanovenie § 150 O.s.p. (čomu v súčasnosti zodpovedá ustanovenie § 257 C.s.p.), rozhodol správne pokiaľ pôvodného žalobcu v 2./ rade nezaviazal na náhradu trov konania voči žalovanému.

29. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok potvrdzuje ako vecne správny (§ 387 C.s.p.).

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 odsek 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 262 odsek 2 C.s.p.. Žalovaný nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyni v priebehu odvolacieho konania trovy nevznikli, preto sa jej ich náhrada nepriznáva.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).